DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

I. HET GROENE LICHT.

Onder den algemeenen titel: „De avonturen van Joe Jenkins" maken wij thans een aanvang met de publicatie van de in ons vorig nummer aangekondigde serie detective-verhalen, waarin op boeiende en onderhoudende wijze verteld wordt van de avonturen van den beroemden Amerikaanschen detective Joe Jenkins.

De vreemdeling, die met den avondtrein van Kopenhagen aangekomen was, trad de vestibule binnen van het voorname hotel Unter den Linden. De hoteleigenaar liet een onderzoekenden blik over het gladgeschoren, magere gezicht en de rijzige gestalte van den aangekomene gaan en constateerde bij zichzelf: „Een Amerikaan!"

Toen hij opkeek, zag hij in twee koele, grijs-blauwe oogen, en een rustige stem zei met licht-amerikaansch accent: „Ik ben Mr. Sanderson uit New York. Zijn mijn kamers gereserveerd?"

„Jawel, Mr. Sanderson," mengde zich de portier er vol dienstijver tusschen. „Nummer 45 en 46. Uw telegram uit Kopenhagen hebben wij gisteravond ontvangen."

Sanderson knikte.

„Bovendien is er ook een brief voor u. Alstublieft."

Daarmede overhandigde hij den Amerikaan een langwerpig couvert, dat deze bekeek en in den zak stak.

„Ik zou gaarne direct naar mijn kamers gaan."

„Heel goed, Mr. Sanderson. Ik zal de eer hebben, u persoonlijk naar boven te brengen." De directeur ging den Amerikaan voor, opende de deur van de lift en liet hem instappen. Dadelijk daarop verdween de lift naar de boven-etage.

In een van de clubfauteuils, die aan weerszijden van de hal stonden, had een oude heer in smoking gezeten, wiens houding onmiskenbaar den vroegeren officier verried. Hij had ijverig in een groote courant gelezen. Toen Mr. Sanderson zijn naam noemde had de oude heer een snellen blik op den aangekomene geworpen. Daarop had hij ongemerkt de courant terzijde gehouden, en den aangekomene met den blik gevolgd, tot de lift hem wegvoerde. Dan was hij opgestaan, was langzaam naar de trap geloopen, die naast de lift omhoog leidde, en was naar de eerste verdieping gegaan. Toen hij boven kwam, ontmoette hem de directeur, die naar beneden terugkeerde. De oude heer groette hem met een lichte beweging van zijn hoofd, en liep langzaam de gang af, den blik op de nummers der kamers gevestigd, die in een eindelooze rij aan hem voorbij gleden. Bij nummer 45 hield hij stil, zag een oogenblik om zich heen en klopte aan.

„Come in."

De oude heer opende de deur en stond 't volgende oogenblik voor Mr. Sanderson, den Amerikaan.

„Mr. Sanderson uit New York?"

„Ja."

„Heel goed. Ik kan u meededeelen, dat mijnheer Wendland binnen een kwartier hier zal zijn."

„Ik dank u, inspecteur. Nog iets anders?"

„Ja. Het hotel is omsingeld. Ikzelf zit beneden in de hal. In den tweeden clubfauteuil vanaf de lift. Ik heb order, te uwer beschikking te staan, voor 't geval u mij noodig heeft."

„Ik dank u, inspecteur." Daarmede vertrok de bezoeker. De Amerikaan had zich warm water laten brengen en juist zijn handkoffer uitgepakt, toen de kamertelefoon schelde. „Een zekere mijnheer Wendland is hier," meldde de portier. „Hij heeft een brief gekregen, dat een zekere Mr. Sanderson hem wenschte te spreken. Is het in orde?"

„Allright, portier, laat hem bovenkomen."

Men hoorde 't zachte zoemen van de lift, een korten slag van de deur, en de volgende minuut klopte de kamerkellner aan de deur van nummer 45, en liet den vreemde binnengaan. De corpulente, breedgeschouderde heer kon midden in de veertig zijn. Zijn gelaatstrekken verrieden een zekere agitatie, in zijn oogen lag onmiskenbare opgewondenheid. „Ik ken u niet, Mr. Sanderson," begon hij zonder zich voor te stellen. „Ik weet eigenlijk zelfs niet goed, wat mij ertoe bewogen heeft, aan de uitnoodiging van een onbekende zoo eenvoudigweg gevolg te geven. Ik krijg daar hedenmiddag een brief, waarin staat, dat ik vanavond om acht uur hier in 't hotel bij mijnheer Sanderson moet komen. Of deze brief van u of van een derde afkomstig is, weet ik niet. In ieder geval begrijp ik niet, hoe men maar zoo eenvoudig over mij beschikken kan, en ik moet u verzoeken, mij dit te verklaren, Mr. Sanderson. Wat wenscht u van mij? Wie is u? En ten slotte: hoe kent u mijn naam?"

Mr. Sanderson vertrok geen spier.

Hij zag zijn overbuur vriendelijk glimlachend aan, en zei, terwijl hij hoffelijk op een stoel wees:

„Wilt u niet gaan zitten?"

Half onwillig liet de bezoeker zich in den stoel neer en keek den Amerikaan vol verwachting in 't gelaat.

„U houdt," zoo begon deze met rustige stem, „een pension in de Victoriastraat?"

„Ja," antwoordde de gevraagde met een stuursch gelaat.

„Heel goed. Voor eenigen tijd heeft bij u een heer gewoond.."

„Bij mij hebben zeer veel heeren gewoond," viel de pensionhouder hem onbeleefd in de rede.

„Ik spreek van een bepaalden heer. Van den militairen attaché Sanno."

De pensionhouder, die juist weer een grof antwoord gereed had, zag den Amerikaan met open mond aan. De volgende seconde wilde hij opspringen, toen Mr. Sanderson hem de hand op den schouder legde en rustig zei:

„Blijf maar zitten, mijnheer Wendland. Ik wou u graag nog wat vragen."

De gevraagde zag den Amerikaan aan met een blik, waarin vrees en verbazing gemengd waren. Dan antwoordde hij eindelijk met onzekere stem: „Ik weet niet, wie u is, Mr. Sanderson. En ik weet niet, wat u wilt. Maar — daar u den naam van den militairen attaché Sanno noemt, zie ik, dat u iets afweet van dingen, die in mijn eigen privé-omstandigheden ingrijpen. Hoe dat mogelijk is, — dat begrijp ik niet. Ik begrijp ook niet, waartoe deze ondervraging leiden moet. Voor ik u dus verder antwoord geef, verzoek ik u, mij te verklaren wat u met dit verhoor — want het is niets dan een verhoor — voor hebt. Anders zeg ik geen woord meer. Wie is u, Mr. Sanderson?"

De Amerikaan zag den bezoeker met een rustigen blik uit zijn koele, grijze oogen aan en zei langzaam: „Wat ik wil, zult u in den loop van dit gesprek bemerken. U vraagt verder wie ik ben. Die vraag bewijst mij ten eerste dat u eraan twijfelt, dat ik Mr. Sanderson heet. Uw twijfel is niet zonder grond. Ik wil u mijn werkelijken naam zeggen; misschien dat hij u bekend voorkomt."

Mijnheer Wendland lachte zachtjes. „Ik weet niet," antwoordde hij barsch, „waar vandaan ik u kennen zou. Ik heb geenerlei betrekkingen in Amerika. En als u nietjuistWoodrow Wilson of Thomas Edison heet, kan ik u verzekeren, dat mij uw naam waarschijnlijk niet bekend voorkomen zal."

De Amerikaan lachte ongemerkt en zei met rustige stem: „Mijn naam is Joe Jenkins."

De pensionhouder sprong op, staarde den Amerikaan half ongeloovig aan en herhaalde bijna mechanisch: „Mr. Joe Jenkins? De beroemde detective?"

„Heel juist," bevestigde Mr. Sanderson glimlachend. „Het doet mij pleizier dat u toch nog meer menschen in Amerika kent dan onzen president en onzen electricien. En daar ik dit onderhoud niet voor plezier met u heb, verzoek ik u weder plaats te nemen."

De pensionhouder zonk als willoos in zijn stoel terug. „Ik weet weliswaar niet," zoo begon hij aarzelend, „met welk recht — maar mijnentwege — wanneer ik u op een of andere wijze van dienst kan zijn.... vraagt u, alsjeblieft."

„Ik dank u. Ik zal u een en ander vragen en ik verzoek u om een kort, karig en ondubbelzinnig antwoord." Mr. Jenkins leunde achterover in zijn stoel, die zoo stond, dat degene die er in zat, zich in de diepste schaduw bevond, terwijl het gezicht van zijn overbuur hel bestraald werd door 't licht van de bronzen lamp. Hij sloeg de beenen over elkaar en begon:

„Alzoo, bij u heeft tot voor eenigen tijd de gezantschapsattaché mijnheer Sanno gewoond. Hij is in dienst van een neutralen, Europeeschen staat. De naam van dien staat doet niets ter zake. Is hij u bekend?" — „Ja, Mr. Jenkins."

„Des te beter. Mijnheer Sanno had voor zijn regeering een gewichtig document te bewerken. Een uiteenzetting, waartoe de gezant hem persoonlijk de gegevens medegedeeld had. Ook dat weet u wel?" — „Ja."

„Dit geschrift moest mijnheer Sanno eigenlijk in het gezantschap uitwerken. Waarschijnlijk voor zijn gemak heeft hij het mee naar zijn woning genomen, om het werk — ik herhaal tegen zijn instructie — thuis, dat wil dus zeggen in uw pension, gereed te maken. Klopt dit?"

„Jawel."

„Het werk duurde tamelijk lang en was wel heel moeilijk. Of tengevolge van den voortdurenden nachtelijken arbeid óf tengevolge van andere oorzaken — op den dag, dat hetdocument klaar was, is mijnheer Sanno zwaar ziek. Zoo zwaar, dat hij direct naar een sanatorium moest gezonden worden."

„Jawel, Mr. Jenkins."

„Op 't laatste oogenblik was hij zoo zwak en ook wel niet meer geheel in 't bezit van zijn geestelijke frischheid, dat hij u zonder omslag het geschrift overhandigd heeft. Met het verzoek, het tot zijn terugkeer te bewaren en geen mensch daarover te spreken?"

„Ja, Mr. Jenkins."

„Hoe was het geschrift verpakt?"

„Het document zal 80 tot 90 bladzijden dik zijn," antwoordde mijnheer Wendland. „Het lag in een groot, verzegeld couvert in een aktentasch. Deze aktentasch heeft mijnheer Sanno mij gegeven."

„Waar hebt u het bezorgd?"

„Ik heb het in mijn geldkist gelegd."

„Heel goed. En nu moet ik u iets vragen, wat oogenschijnlijk van deze zaak afwijkt, maar in werkelijkheid nauw daarmede in verband staat.... Is in den laatsten tijd in uw huis iets gebeurd? Iets, dat ongewoon was en dat uit grond daarvan is opgevallen? Om het u dadelijk te zeggen: „ik weet, dat er iets gebeurd is. Ik verzoek u, mij de gebeurtenissen in volgorde, dus chronologisch, te vertellen, zoo, zooals ze na elkaar gebeurd zijn. Vergeet u niets, laat niets weg. En opdat u het gewicht van uw inlichtingen vooraf goed begrijpen zult, zeg ik u meteen: het gaat om uw persoonlijke vrijheid. Misschien om uw leven."

De bezoeker had de woorden van den detective in ademlooze spanning gevolgd. Meer en meer waren zijn blikken verduisterd; zijn oogen richtten zich langzaam naar den grond, eindelijk stond hij op, mompelde iets voor zich uit en hield opeens midden in zijn loopen stil.

„Mr. Jenkins," begon hij, „ik begrijp niet hoe u van deze dingen ook maar een stom woord weten kunt, want ik heb met niemand over mijn ervaringen ook niet slechts bij wijze van toespeling, gesproken. Maar — u hebt gelijk. Er is iets gebeurd. Dingen, die boven mijn verstand gaan, ja, die mij van dag tot dag raadselachtiger worden. Bovendien moet ik u zeggen: een samenhang met het document hebben de gebeurtenissen volgens mijn meening niet. Want het document ligt welbewaard in mijn geldkist en ik heb het nog een uur geleden in mijn hand gehad...."

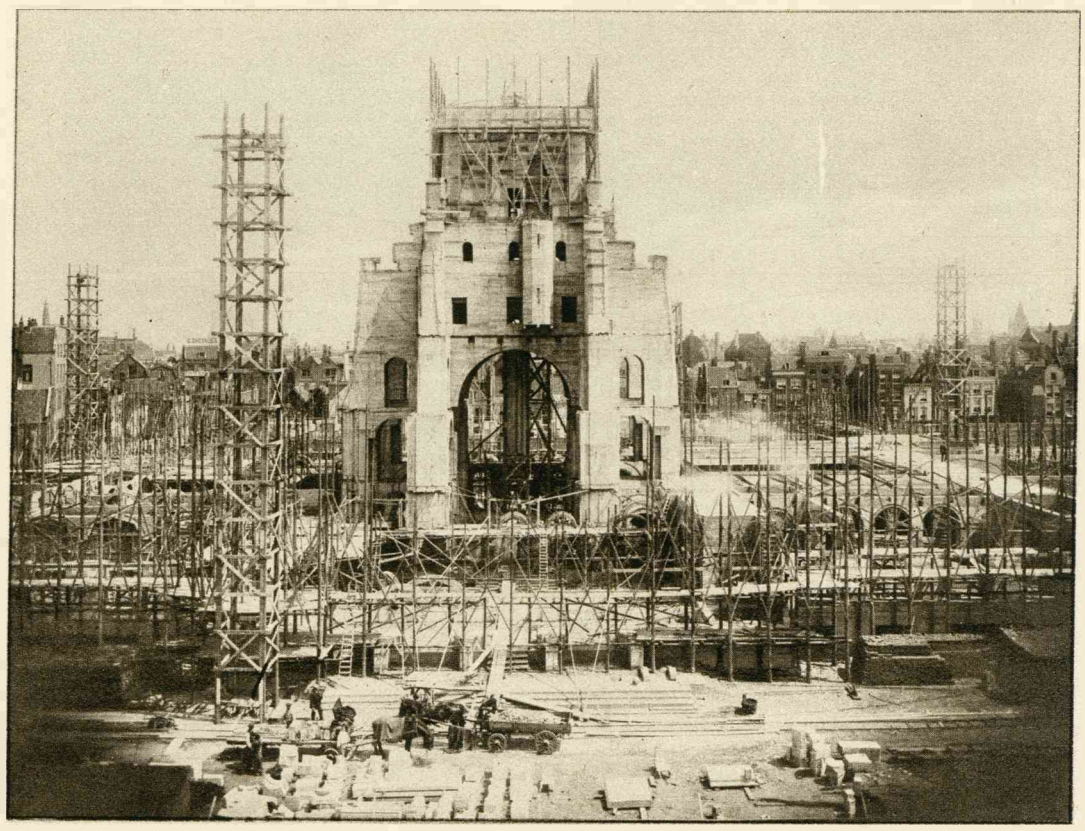
Ik kom reeds ter zake," viel hij zichzelf in de rede, toen hij de afwerende handbeweging van den Amerikaan zag. „U veroorlooft wel, dat ik weer ga zitten."

„Het is nu tien dagen geleden," zoo begon mijnheer Wendland, nadat hij was gaan zitten, „dat mijnheer Sanno mij het document in de aktentasch overhandigde. Ik heb de aktentasch in mijn geldkist gelegd, de geldkist gesloten en den sleutel in mijn zak gestoken. Dat was op een Maandag. Den avond van dien zelfden dag had ik een vergadering van mijn vereeniging — ik ben lid van de vereeniging van hoteliers — en de vergadering heeft zich tamelijk verlaat. Want mijn collega's kunnen meestal eerst heel laat verschijnen, en daardoor duren de zittingen dikwijls tot 's morgens. Het zal dus halfvier 's morgens geweest zijn, toen ik naar huis kwam. Zooals u weet, Mr. Jenkins, woon ik in de Victoriastraat, in een voorname, stille villawijk. Toen ik den hoek van mijn straat omga, valt mijn blik op mijn huis, dat verderop in diepe schaduw ligt, en plotseling bemerk ik iets, wat mij met verbazing, ik kan wel zeggen met vrees vervult. Door het balconraam van mijn werkkamer dringt een helle lichtstraal. Wat kon dit te beteekenen hebben? Zou mijn vrouw ziek geworden zijn? Maar er kwam nog iets anders bij: het was zelfs geen werkelijk licht, wat daar straalde, in ieder geval niet het mooie, op zonlicht gelijkende licht van de lampen in mijn werkkamer; dat was een spookachtig en bovendien bijzonder doordringend licht van smaragdgroene kleur! Ik ken toch natuurlijk mijn lampen: een dergelijke lamp heb ik in mijn kamer niet."

„Misschien een bureaulamp met een groenen ballon?" viel Mr. Jenkins in.

„Neen. Een dergelijke lamp bezit ik niet. — Ik stond als vastgenageld en staarde naar dien zeldzamen, groenachtigen schijn, die in deze doodstille straat en in de stikdonkere huizenrij een alleszins akeligen indruk maakte. Ik ben niet bijgeloovig, Mr. Jenkins, maar op dit uur had ik het zekere gevoel, dat dit groene licht de voorbode was van een dreigend onheil, een aankondiging — misschien een waarschuwing uit een andere wereld. Eindelijk herstelde ik mij en liep haastig de trappen op. Mijn eerste gang is naar de werkkamer. Ik ging binnen en trad terug: de kamer is donker en leeg. Ik zoek alles door; niets is te zien."

(Wordt vervolgd).

HET NIEUWE STADHUIS TE ROTTERDAM.

De bouw van het nieuwe stadhuis te Rotterdam maakt goede vorderingen. Het werk wordt voor een groot gedeelte in gewapend beton uitgevoerd. Het geheel belooft een zeer fraai en monumentaal gebouw te worden, hetgeen onze foto reeds duidelijk te zien geeft.